

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 sierpnia 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi w sprawie z powództwa (...) W. Zarządu Dróg i (...) Miejskiego z siedzibą w W. przeciwko B. W. o zapłatę oddalił powództwo.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniósł powód. Skarżący zarzucił rozstrzygnięciu :

- 1) błędne ustalenia stanu faktycznego sprawy przez uznanie, że pozwana miała zamiar zakupić bilet u motorniczego gdy tymczasem podczas kontroli biletów pozwana zajmowała miejsce stojące i nie podejmowała prób zakupu biletu,
- 2) naruszenie art. 33 a ust. 3 ustawy prawo przewozowe oraz art. 24 ust. 1 Regulaminu przewozu przyjętego uchwałą Rady m.st W. nr (...) z dnia 22.11.2012 r (Dz. Urz. Woj. M.. z 6.12.2012r, poz. 8629) poprzez ich niezastosowanie,
- 3) naruszenie § 21 ust. 4 Regulaminu przewozu poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie żądania pozwu w całości ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie go Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja nie jest zasadna.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Niezasadny jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Z zarzutem powyższym nie można się zgodzić, gdyż apelujący nie wskazuje jakich to konkretnie uchybień dopuścił się Sąd I instancji w toku przeprowadzanego rozumowania, które to uchybienia naruszałyby zasady logiki czy też przeczyły wskazaniom doświadczenia życiowego. Natomiast bez zasygnalizowania tak ujmowanych uchybień, kwestionowanie ocen przyjętych przez sąd na tej tylko podstawie, że z zebranego materiału dowodowego możliwe jest wywiedzenie konkurencyjnych wniosków, jest zabiegiem chybionym, choćby nawet mocno osadzonym w subiektywnym przekonaniu skarżącego. W aspekcie kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w takim kształcie stanowi wyłącznie wyraz własnego zapatrywania skarżącego, że pozwana nie miała zamiaru kupić biletu i sprowadza się do gołosłownej polemiki z ocenami wywiedzionymi i przekonywująco uzasadnionymi przez Sąd I instancji, a także w konsekwencji, z opartymi na tych ocenach wnioskami, które legły następnie u podstaw poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Zatem wbrew zarzutom podniesionym w apelacji Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, znajdujących pełne oparcie w zebranym w sprawie materiale dowodowym i trafnie określił konsekwencje prawne z nich wynikające.

Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji nie jest sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania, czy doświadczenia życiowego i mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów, wyznaczonej art. 233 k.p.c.

Bezzasadne są zarzuty naruszenia przez Sąd I instancji art. 33 a ust. 3 ustawy prawo przewozowe oraz § 24 ust. 1 i § 21 ust. 4 Regulaminu przewozu przyjętego uchwałą Rady m.st W. nr (...) z dnia 22.11.2012 r poprzez ich niezastosowanie.

Zgodnie z art. 33 a ust. 3 ustawy prawo przewozowe z dnia z dnia 15 listopada 1984 r. (Dz.U. z 2012 r. poz. 1173) razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo

wystawia wezwanie do zapłaty. Zgodnie z § 24 ust. 1 cyt. regulaminu podczas przejazdu pojazdem lub przebywania w strefie biletowej metra pasażer jest obowiązany posiadać ważny bilet lub dokument uprawniający do bezpłatnych przejazdów i na każde żądanie kontrolera biletów przedstawić go do kontroli w sposób umożliwiający weryfikację jego ważności.

Niewątpliwie podczas kontroli pozwana nie posiadała ważnego biletu na przejazd. Jednakże przepisy § 21 ust. 4 cyt. regulaminu przewidują możliwość, że w przypadku konieczności zakupu biletu w pojeździe pasażer obowiązany jest udać się w pierwszej kolejności do obsługi pojazdu lub automatu biletowego celem zakupu biletu i natychmiast po zakupie biletu skasować go w najbliższym kasowniku. Powódka udowodniła, że po wejściu do tramwaju niezwłocznie udała się do kierującego pojazdem celem zakupu biletu. Kontroler uniemożliwił jej dokonanie czynności. W takiej sytuacji prawidłowo uznał Sąd pierwszej instancji, że brak było podstaw do zastosowania art. 33 a prawa przewozowego i nałożenia na pozwaną opłaty dodatkowej za brak ważnego biletu na przejazd. Jednocześnie wskazać należy, że powód nie udowodnił, zaistnienia okoliczności wynikających z § 21 ust. 3 cyt. regulaminu wyłączających możliwość sprzedaży biletu przez kierującego pojazdem.

Wbrew pogładowi skarżącego, w ocenie Sądu Okręgowego nie ma żadnych podstaw do zasądzenia na rzecz strony powodowej dochodzonej należności.

Sąd Okręgowy w pełni podziela w tym zakresie szerokie i wyczerpujące uzasadnienie tej kwestii zaprezentowane przez Sąd I instancji.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.